

Marloes Morshuis

Borealis

δ

Tien dagen en drie uur. Zo lang was Joppe nu in Borealis. Het enige goede nieuws was dat hij niet meer bang was dat ze hem dood gingen maken.

Hij veegde zijn handen af aan zijn broek en klom een paar meter hoger om zijn werk van een afstandje te bekijken.

Het had uren gekost om genoeg grote takken te vinden om de letters te vormen, maar nu lag zijn noodkreet goed zichtbaar op de berghelling. HELP. Nu moest er nog een helikopter of vliegtuig overvliegen en misschien kwam er dan een eind aan deze nachtmerrie.

Niet dat Joppe het veel kans gaf. Iedere middag na de lessen kwam hij hier op de berghelling, op zoek naar een teken van leven buiten de hekken van Borealis. Een weg, een huis, rook van een vuur. Maar hij zag alleen eindeloos uitgestrekte bossen, besneeuwde bergtoppen in de verte, de rivier die achter het Centrum via het waterbekken als een slang het dal in kronkelde. Urenlang had hij op zijn rug op de stenen gelegen en de hemel afgezocht naar sporen van vliegverkeer. Niets.

De lucht was leeg, op wat roofvogels na die hoog boven de helling zweefden.

Maar toch. HELP. Hij moest het proberen.

Zolang de sneeuw zijn noodkreet niet bedekte, was er een kans.

De zon zakte achter de bergkam aan de overkant en Joppe ritste zijn donzen jack dicht. Het was pas september, maar in de schaduw lag de winter al op de loer. Lilja had gehoord dat het hier wel min twintig kon worden. Lilja hoorde vaker dingen – en meestal had ze gelijk. Min twintig graden. Joppe huiverde bij het idee alleen al. Hij trok de kraag van zijn jas over zijn oren en stond op.

Lilja wachtte vast al op hem. Zij tweeën waren aan de beurt om te koken en vandaag moesten ze een beetje opschieten.

Vanavond kwam de Trias eindelijk uitleggen waarom ze bijna

tweehonderd kinderen hadden ontvoerd en opgesloten in de wildernis.

Sinds de Crew vanmorgen in de klas had verteld over het bezoek van de Trias, golfde de opwinding door het kamp. Na de lessen hingen overal groepjes pratende kinderen rond en de verhalen waren nog wilder dan anders. Borealis zou een speciale internationale jeugdgevangenis zijn (maar Joppe had niets gedaan – voor zover hij wist). Een soort eliteschool voor de meest getalenteerde kinderen van de wereld (hij was net met een rapport vol zeventjes overgegaan naar de tweede).

Een centrum voor een geheime wereldwijde *game challenge* (dat klonk al beter, maar waar was de wifi?).

Joppe had geen idee wat Borealis was en waarom hij hier zat. Hij wist wel dat hij niet van plan was om te blijven. En dat die Trias een heel goede reden moest hebben om zoveel kinderen uit de hele wereld te ontvoeren. Wat een gigantische operatie om die allemaal ongemerkt naar een kamp in de wildernis te brengen! Het moest een fortuin hebben gekost.

Alleen al het Centrum, het hoofgebouw, zag er enorm duur uit, met zijn hoge glazen gevel en de modern ingerichte leslokalen. Er waren sportvelden, een rij windmolens op de berghelling en de vijfentwintig huisjes waarin ze woonden – Joppe had de rode daken geteld. Eten, drinken, warme kleding voor zoveel kinderen... En dan had Borealis ook nog een eigen vliegtuig waarmee ze naar het kamp waren gebracht.

Daar dacht Joppe niet graag aan terug. Sinds zijn aankomst droomde hij iedere nacht over hoe bang hij was geweest, vastgebonden in het donker met als enige afleiding de razende vliegtuigmotoren op de achtergrond; de lucht die te dik leek om in te ademen – dan werd hij wakker omdat hij dacht dat hij stikte.

‘Djoppie! Djoppie!’ klonk het in de verte uit het dal. Lilja riep hem. Eén van de regels van Borealis was dat iedereen verplicht Engels moest spreken. Niemand kon ‘Joppe’ uitspreken en zo was hij in een paar dagen tijd veranderd van een doodgewone Nederlandse Joppe van dertien in ‘Djoppie’,

die in God weet welke woesteniĳ gevangengehouden werd en op het punt stond om samen met een IJslands meisje eten te koken voor hun zes huisgenoten. Het wende sneller dan hij dacht. Daar zorgden de Borealisregels wel voor. De keus was simpel: meedoen of verdwijnen. Al noemde de Crew dat liever ‘vervangen’. ‘Djohoppie!’ Hij slalomde met zijn kleine lijf snel door het lage struikgewas tussen de bomen op de helling. Op het plaatsje voor huisje zeventien stond Lilja al te springen van ongeduld. Haar lange blonde vlecht danste op en neer. ‘Waar bleef je nou? Zat je weer in je uppie op de helling? Kom, we moeten het eetkrat halen.’ ‘Relax. We hebben tijd zat. Ik weet niet eens of ik die lui wel wil zien vanavond.’ ‘Maar het is de Trias, Djoppe!’ ‘Wil jij niet weten waarom we hierheen zijn gebracht?’ ‘Ik wil weten hoe ik hier wegkom.’ ‘Ja joh? Ik niet hoor. Geen zusje, geen pianoles, geen oma waar ik op bezoek moet, geen winkels, lekker rustig hier.’ Meende ze dat? Lilja kneep haar lichtblauwe ogen tot spleetjes. ‘Je denkt dat ik serieus ben, of niet? Jee, zijn ze allemaal zo dom bij jullie? Ik snap niet hoe jij door de selectie bent gekomen. Hoewel, als de rest in dat landje van jullie nog dommer is...’ Nyota kwam naar buiten. ‘Hebben jullie nou nog geen eten gehaald? Het is al bijna zeven uur, over twee uur komt de Trias! En ik heb honger.’ ‘De Trias, de Trias... het lijkt wel of jullie naar je favoriete band gaan. Dat zijn de criminelen die ons hebben ontvoerd, weet je nog? Die ons hebben verdoofd, weggerukt uit ons leven, een vliegtuig ingesleept...’ ‘Ja, ja, dat weten we nou wel, schiet nou maar op!’ Lilja sleurde Joppe aan zijn arm mee naar het Centrum, dat zo’n honderd meter verderop lag. In de voorraadkamer aan de zijkant van het gebouw stond nog een eenzaam kratje op de rekken. ‘Huisje zeventien,’ zei Joppe tegen Eve, het Crew-lid dat het eten regelde.

‘Hi Djoppie! Hoe gaat het? Al een beetje gewend?’

Ze keek hem vriendelijk aan. Eve was nog niet zo oud, dacht Joppe, maar haar ogen waren gevangen in een web van rimpeltjes. Misschien probeerde ze echt aardig te doen, maar hij geloofde er niets van. De leden van de Crew deden allemaal best vriendelijk, maar hij vertrouwde ze voor geen cent.

‘Nee, en dat ben ik ook niet van plan,’ gromde Joppe tegen Eve. Lilja keek de vrouw aan en haalde haar schouders op.

‘Misschien dat het na vanavond makkelijker is, als de Trias heeft uitgelegd waarom ze jullie hiernaartoe moesten brengen. Ze hebben een heel moeilijke beslissing genomen en je zal ze dankbaar zijn als je hoort waarom je hier zit.’

‘Dat denk ik niet.’

‘Wat eten we vanavond?’ vroeg Lilja.

Eve pakte het blaadje met het recept uit het krat en nam het met haar door. Joppe hoorde iets over pasta, zalm, room, chocoladekoekjes toe. Ze zaten niet bepaald op water en brood, maar hij hoefde hun eten niet. Hij at liever de tot pap gekookte broccoli van zijn vader.

Zelfs de rijst met smurrie van zijn moeder smaakte beter.

Joppe droeg het krat, Lilja danste naast hem op het pad van aangestampte kiezels en kletste hem de oren van zijn kop. Het begon al te schemeren en door de geelverlichte raampjes van de andere huisjes zag hij dat de meeste kinderen al aan tafel zaten. Joppe had nog nooit zoveel verschillende soorten kinderen bij elkaar gezien als hier. Alle kleuren, soorten en maten liepen hier rond. Het enige wat ze gemeen hadden, was dat ze allemaal een jaar of dertien waren.

En dat ze allemaal gevangenzaten in Borealis.

Ze sloegen links af, het laatste zijpaadje voor de sportvelden in. Joppe was blij dat hun huisje zo’n beetje het verste van het Centrum af lag, dicht tegen de bosrand aan.

‘Heb je nog iets nieuws gehoord over de Trias?’ vroeg hij aan Lilja toen ze in de keuken waren. Zij hoorde bij een van de eerste lichtingen en was al een paar weken langer in

Borealis dan hij. Bovendien pakte ze met iedereen aan in het kamp. Niet alleen met de kinderen, maar ook met de Crew. Als Joppe met haar door Borealis liep, was het ‘Hi Lilja’ hier en ‘Hey Lilja’ daar. Niemand keek naar hem. Dat verbaasde hem niet. Vergeleken met een IJslands elfje met lichtblauwe ogen en lang blond haar zag hij er maar gewontjes uit. Zijn bruine kuif hing slap omdat er hier geen gel was, zijn oren hadden niet van die grappige puntjes en zijn blauwe ogen waren niet zo fel als de hare.

‘Ik weet ook niet veel,’ zei Lilja. ‘Vanavond is de eerste keer dat ze in het kamp komen. Omdat we bijna compleet zijn, vertelde Eve. O ja, ik weet nu hoe ze heten!’

‘En dat zeg je nu pas? Zeg op!’

‘Je hebt er niet zoveel aan.

Ze heten Sirius, Polaris en Antares.’

‘Dat zijn geen mensen, dat zijn sterren,’ riep Zack vanaf de bank in de woonkamer. Zack kwam uit Canada.

Hij was bijna een kop groter dan Joppe en anderhalf keer zo breed. Zijn zwarte halflange haar zat ook goed zonder gel.

‘Filmsterren?’ Nyota dreutelde rond in de keuken en pikte met haar lange vingers stukjes zalm van de snijplank. Ze was twee dagen na Joppe in Borealis gekomen en hij had haar nog niet gezien zonder muts. Zelfs binnen had ze hem altijd op. Eerst dacht hij dat ze iets raars met haar hoofd had, maar toen ze na een paar dagen haar mond opentrok, vertelde ze dat ze uit Kenia kwam en het hier net een ijskast vond. Nu al.

‘Nee, schat, sterren aan de hemel,’ zei Zack tegen haar. Hij stond inmiddels in de deuropening. ‘Polaris is de poolster. Sirius, ook zoiets. De helderste sterren aan de hemel – beetje arrogante lui denk ik, die Trias. Antares heb ik nooit van gehoord, maar dat zal dan ook wel een ster zijn.’

Een halfuur later zaten ze aan de grote tafel in de keuken. Naast Joppe, Lilja, Nyota en Zack woonden Daniela uit Ecuador, Chin uit Vietnam, Angelo uit Madagascar en Manua uit Tahiti in huisje zeventien. Met z’n achten deelden ze een eenvoudige

keuken met eettafel, een woonkamer met een houtkachel, een grote bank en twee stoelen, twee slaapkamers met stapelbedden en een kleine badkamer met douche. De muren waren leeg, op een klok, een ingelijste poster met walvissen en het vel met de Borealisregels na.

Met oranje-rood gestreepte gordijnen en gebloemde kussens was geprobeerd het gezellig te maken.

De pasta met zalm was best goed gelukt. Dankzij Lilja, want Joppe was niet zo'n kok. Hij kon wel heel goed friet halen, maar hier was geen snackbar – dus daar hadden ze niet veel aan. Toch werden de pastabergjes op de borden nauwelijks kleiner. Joppe sneed zijn zalm in stukjes en schoof ze rond op zijn bord. Stiekem was hij toch met zijn gedachten bij straks.

Wat zouden ze te horen krijgen van de Trias? Naast alle wilde verhalen die in het kamp rondgingen, hadden ze de afgelopen dagen serieuze scenario's bedacht met z'n achten. Gegijzeld voor losgeld: dat viel snel af. Niemand van hen had rijke ouders.

Chin dacht dat Borealis een opleidingskamp voor spionnen kon zijn. Dat verklaarde waarom ze kinderen uit alle landen wilden hebben, die zich goed konden redden in het Engels.

Maar ze kregen ook les in biologie, kinderverzorging en landbouw. Wat had dat met spionage te maken? Het was niet onmogelijk, maar Joppe geloofde er niet in. Dit was geen film.

Was dat maar zo.

Het leek alsof Zack zijn gedachten kon lezen. Hij schoof zijn bord weg en riep: 'Ik weet het. Een realityshow! Net als die film, hoe heet die ook weer, met die man die in een televisieprogramma leeft zonder dat hij het weet.'

Joppe dacht na. Het was geen gek idee van Zack.

Het verklaarde waarom ze goed werden behandeld.

Toch klopte er iets niet. 'Die vent dacht dat alles normaal was. Wij zijn hier tegen onze zin naartoe gesleept. Hoe kan het dan een realityshow zijn?'

'Misschien kan ze dat niets schelen

en willen ze zien hoe wij omgaan met zo'n situatie,' zei Zack.

'Beetje vergezocht,' zei Joppe.

‘En ik heb nergens camera’s gezien,’ zei Daniela.
‘Ja, daar heb jij vast op gelet,’ zei Angelo.
Daniela schudde haar lange bruine haar naar achter.
‘Toevallig wel, ja.’
Angelo grinnikte. ‘Dat dacht ik al. Maar dat zegt niets.
Nog nooit van verborgen camera’s gehoord?’
‘O nee...’ Lilja’s stem klonk heel zacht, maar iedereen viel meteen stil. ‘Stel dat het iets heel anders is. Dat ze een of andere dodelijke ziekte loslaten in het kamp om te kijken of ze ons beter kunnen maken?’
‘Zouden ze daarom kinderen uit de hele wereld willen? Ik weet niet hoe dat werkt, misschien reageren we wel verschillend op medicijnen,’ zei Chin.
‘Het moet wel heel verschrikkelijk zijn, als ze daarvoor kinderen ontvoeren. Iets dat de hele wereld bedreigt. De pest, of zo. Of bestaat er nog iets ergers?’ vroeg Zack.
‘En wij zijn de proefkonijnen. Lekker dan. Zouden ze onze ouders betaald hebben?’ zei Daniela.
‘Nee, mijn ouders zouden me nooit verkopen. Echt nooit,’ riep Lilja.
‘De mijne wel, denk ik. Als ze genoeg betalen.’
Iedereen keek naar Angelo, maar hij keek naar de pasta op zijn bord.
‘Misschien moesten alle landen in de wereld verplicht een kind leveren voor deze proef!’ riep Lilja.
‘Ja, en om het geheim te houden hebben ze ons ontvoerd. Sorry, maar je overdrijft weer eens, Lilja.’ Het was de eerste keer dat Manua zijn mond opentrok vanavond. ‘Ik zet in op de realityshow van Zack. We zijn vast in handen gevallen van een stelletje waanzinnige miljonairs, die zich zo verveelden dat ze dit hebben opgezet. Waarom denk je dat ze van die aanstellerige namen hebben gekozen? Polaris, Sirius, *yeah right*.’
‘Geloof je het zelf?’ vroeg Lilja.
‘Denk na. Ze hebben kinderen gekozen die redelijk Engels kunnen. Dat was toch niet nodig geweest als ze alleen maar een medicijn op ons gingen testen? Kennelijk vinden ze het belangrijk

dat we met elkaar kunnen praten. En die huisjes zijn helemaal niet handig als ze ons in de gaten moeten houden.

Dan hadden ze beter een groot ziekenhuis kunnen bouwen.'

'Die huisjes zijn misschien juist om te doen alsof het allemaal heel normaal en onschuldig is, terwijl ze ons intussen aan het vergiftigen zijn. Net als die lessen, alsof we gewoon naar school gaan. Dat is allemaal alleen bedoeld om ons rustig te houden.'

Lilja begon te huilen. Nyota sprong op en nam haar mee naar de meisjeslaapkamer.

Niemand zei nog iets. Ze bleven nog een paar minuten aan tafel zitten, maar de pasta werd niet meer aangeraakt en de chocoladekoekjes bleven in de keuken.

Het was bijna negen uur toen de bewoners van huisje zeventien richting het Centrum liepen. De hemel boven Borealis was bezaaid met gele spikkels. Sommige schitterden fel, zag Joppe, maar andere flakkerden alsof ze bijna hun laatste adem uitbliezen. Niet dat hij veel van sterren wist, alleen het kleine beetje dat hij gisteren had geleerd tijdens zijn eerste les sterrenkunde. Ze leerden hier nogal wat dingen over de natuur. Het meeste vond Joppe saai, maar bij sterrenkunde had hij goed opgelet. Hij herinnerde zich vaag een verhaal over een ontdekkingsreiziger die de weg terug naar huis vond met behulp van de sterren. Misschien konden ze hem ook wel de weg wijzen als hij hier ooit wegwam.

‘We moeten opschieten,’ riep Lilja over haar schouder. Ze liep voorop en dribbelde zo snel met haar korte beentjes over het donkere pad dat de statige, lange Nyota naast haar leek voort te schrijden als een koningin. ‘Iedereen is al binnen, ik zie niemand meer! Dadelijk zijn we te laat en mogen we niet meer naar binnen!’

‘Relax, Lilja, je maakt je altijd veel te druk,’ zei Zack, maar hij versnelde zijn pas. Niemand wilde missen wat de Trias ging vertellen en Lilja had gelijk, het licht in alle huisjes was uit en de paden waren verlaten.

Het leek erop dat ze de laatsten waren.

Een paar minuten later stonden ze hijgend voor het Centrum, dat er bijna gezellig uitzag vanavond. Warm licht stroomde uit de ramen en uit de open deuren kwam hen zacht geroezemoes tegemoet. De twee Crew-leden die bij de deur stonden, zeiden niets, maar meteen nadat ze binnen waren, trokken ze de deuren met een nadrukkelijke klap achter hen dicht.

De bijeenkomst was in de grote zaal beneden, waar ze in de grote pauze altijd lunchten. Zack en Joppe gingen op een tafel achterin zitten, naast een paar kinderen die Joppe nog nooit had gezien. Uit Azië, gokte hij, misschien Zuid-Amerika. Op de grote klok